

"de oude man op de berg"

De oude man op de berg schudde verdrietig het hoofd. Eens was hij als de mensen beneden geweest. Had hij tussen hen gewoond en meegefeest. Tot hem in toenemende mate hun egoïsme, hardvochtigheid en oppervlakkigheid op waren gaan vallen.

Hij verlangde naar contact, maar niet voor die prijs. Het was niet zo dat hij zich beter was gaan voelen, nee hij wist dat hij ook niet onschuldig was. Maar het leek wel of het de mensen beneden allemaal niets kon schelen. Ze deden niet eens hun best hun slechte gewoontes te verbergen, nog erger, ze waren er trots op. En zo was de oude man voetje voor voetje de berg op gegaan. Zijn hutje leek wel de berg op te wandelen, steeds verder bij de mensen vandaan, steeds verder bij hun hardheid vandaan.

Hij leerde met zijn eenzaamheid om te gaan, hij droeg hem als een mantel die hij niet af kon leggen, maar soms, zoals ook nu, bij helder weer, als hij de drukte beneden kon waarnemen, miste hij het contact en deed hij een paar stappen naar beneden, maar verder dan dat kwam hij niet.

© juli 2011, Alida, BasicPublishing.nl